

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Κυριακή προ των Φώτων – Β' Τιμ. 4,5-8 (3/1/2016)

Ο στέφανος της δικαιοσύνης

Το πρώτο Κυριακάτικο Αποστολικό ανάγνωσμα του νέου έτους, αγαπητοί μου αδελφοί, προέρχεται από την Β' Ποιμαντική Επιστολή του Αποστόλου Παύλου προς τον Μαθητή του Τιμόθεο. Περιέχει πατρικές συμβουλές για την διευθέτηση του Ευαγγελικού έργου και καταλήγει με την αναγνώριση, εκ μέρους του Αποστόλου των Εθνών, ότι οδεύει, πλέον, προς την ολοκλήρωση της Αποστολικής του διακονίας, το μαρτυρικό τέλος είναι κοντά, γι' αυτό αναμένει, με λαχτάρα, το στεφάνι της δικαιοσύνης από τον δίκαιο Κριτή Ιησού, ένα στεφάνι που δεν αφορά μόνον σ' εκείνον, αλλά και σε όλους όσους αγάπησαν τον Χριστό και έζησαν στον κόσμο την ζωή του Χριστού.

Πρόκειται για την δίκαιη ανταμοιβή που περιμένει εκείνους που εξέφρασαν την αγάπη τους προς τον Χριστό, όχι με αφηρημένο και θεωρητικό τρόπο, αλλά με συγκεκριμένους τρόπους, που ο Παύλος περιγράφει και συνιστούν αδιαμφισβήτητα τεκμήρια της προς τον Θεόν αγάπης. Σ' αυτούς τους τρεις τρόπους θα σταθούμε δι' ολίγων.

Ο πρώτος είναι η άσκηση του καλού αγώνος. Ο αγώνας στον οποίο αναφέρεται ο Απόστολος είναι ο πνευματικός αγώνας, αυτός που συνιστά την λεγόμενη Ορθόδοξη πνευματική ζωή. Ο καθένας από εμάς, που έχουμε το προνόμιο να είμαστε μέλη της Εκκλησίας του Χριστού, καλούμαστε να ενεργούμε στη ζωή μας τον πνευματικό αγώνα, που συνίσταται στην τήρηση των εντολών του Χριστού, στην αγάπη για την λατρευτική ζωή της Εκκλησίας, στην βίωση των Ιερών Μυστηρίων, στην διαρκή μελέτη του Λόγου του Θεού, στον πόλεμο κατά των παθών, στην διαρκή προσπάθεια να μορφώνεται μέσα μας ο Χριστός. Εκείνος που ασκείται στην πνευματική ζωή είναι ο αληθινά πνευματικός άνθρωπος, όχι όπως ο κόσμος τον εννοεί, αλλ' όπως η Εκκλησία τον εκλαμβάνει: «πνευματικός άνθρωπος, πραγματικός Χριστιανός, είναι εκείνος που έχει δώσει με το Βάπτισμά του και, κατόπιν, όταν μεγάλωσε και με την καρδιά του, όρκο στον Θεόν να μένει πάντα κοντά Του και μαζί Του. Πνευματικός άνθρωπος είναι ο αθλητής που ξεπήδησε μέσα από τη ζωή, που ξεχωρίζει μέσα από τα πλήθη των ανθρώπων και τρέχει με όλη την ταχύτητα της ψυχής του, για να κατακτήσει τους ουρανούς και να μπορέσει να εκβιάσει και να αρπάξει την Βασιλεία των ουρανών. Πνευματικός άνθρωπος είναι εκείνος, που με μάτι λαμπερό και με στήθη φουσκωμένα, έχει βάλει πλήρη και τρέχει για να ανέβη στον ουρανό. Δεν είναι ο καλός άνθρωπος. Ο πνευματικός άνθρωπος ξέρει ότι του χρειάζονται γερά φτερά και τα φτερά αυτά είναι τα φτερά του Αγίου Πνεύματος»¹.

¹ Αρχιμ. Αιμιλιανός Σιμωνοπετρίτης, «Περί Θεού λόγος αισθήσεως», σελ. 193

Ο επόμενος τρόπος έκφρασης της αγάπης προς τον Θεό, κατά τον Απόστολο Παύλο, είναι η ολοκλήρωση του δρόμου, η ολοκλήρωση της πορείας. Δεν αρκεί μόνο να είναι κανείς βαπτισμένος και πολιτογραφημένος στην Εκκλησία, δεν αρκεί να ζει μια κάποια εκκλ/κή ζωή, χρειάζεται να φθάσει μέχρι τέλους, πιστός στην αγάπη του προς τον Χριστό, χωρίς να φεισθεί κόπων πνευματικών και θυσιών, προκειμένου να αρέσει στον Θεό και όχι στους ανθρώπους. Είναι πολλές, δυστυχώς, οι περιπτώσεις των Χριστιανών, που ενώ ξεκινούν καλά την πνευματική ζωή, λοξοδρομούν στην πορεία και χάνονται. Η πίστη τους δεν είναι σταθερή και εδραιωμένη στην εκκλ/κή εμπειρία, ενώ συχνά, άγονται και φέρονται από τον πειρασμό της εκλογίκευσης των πάντων. Οι άνθρωποι που πελαγοδρομούν ανάμεσα στο πνεύμα του Θεού και του κόσμου δεν ολοκληρώνουν τον δρόμο της αγάπης και κινδυνεύουν να χάσουν τον στέφανο της δικαιοσύνης, που δίδεται σ' εκείνους που φθάνουν έως τέλους, παλεύοντας διαρκώς με τον κόσμο και τον εαυτό τους.

Ο τρίτος δρόμος έκφρασης της αγάπης προς τον Θεό, κατά τον Θείο Παύλο, είναι η τήρηση της πίστης. Ο πειρασμός της προσαρμογής της πίστης μας στα προσωπικά μας όρια και δεδομένα είναι τρομερός στην εποχή μας. Ο κίνδυνος αλλοίωσης της πίστης από ποικίλες αιρετικές δοξασίες και φιλοσοφικο-θρησκευτικές ιδέες είναι υπαρκτός και ικανός να οδηγήσει τον άνθρωπο στον καταστροφικό θρησκευτικό συγκρητισμό. Εκείνος που πιστεύει αληθινά στον Θεό και κάνει την πίστη του τρόπο ζωής έχει την βεβαιότητα ότι «ο Θεός είναι η μόνη και μεγάλη του σταθερά. Δεν πιστεύει σε τίποτα άλλο. Χωρίς Αυτόν δεν έχει ερμηνεία γι' αυτόν τον κόσμο. Χωρίς την ύπαρξή Του, καταργείται κάθε λόγος δικής του ύπαρξης. Χωρίς πίστη στον Θεό πνίγεται, βουλιάζει, καταρρέει, χάνεται. Η πίστη σ' Αυτόν τον μεθάει, τον ανασταίνει, του δίδει ζωή, αίσθηση αιωνιότητας, όραμα ετερότητας»².

Αδελφοί μου, ο στέφανος της δικαιοσύνης του Θεού προορίζεται για όλους μας. Από εμάς εξαρτάται αν θα μας δοθεί εν ημέρα Κρίσεως. Εφόσον αποδείξουμε την αγάπη μας προς τον Θεό, με την άσκηση του καλού πνευματικού αγώνος, με την ολοκλήρωση αυτού του αγώνος και με την τήρηση αλώβητης της Ορθοδόξου πίστεως, τότε θα μπορούμε δικαίως να επαναλάβουμε τους λόγους του Αποστόλου των εθνών: *τον αγώνα τον καλόν ηγώνισμαι, τον δρόμον τετέλεκα, την πίστην τετήρηκα· λοιπόν απόκειται μοι ο της δικαιοσύνης στέφανος*³. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

² Νικόλαος, Μητροπολίτης Μεσογαίας & Λαυρεωτικής, «Αν υπάρχει Θεός, θέλω να ζήσω», σελ. 54

³ Β' Τιμ. 4,7

